

Crisi de líders

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

En situacions de crisi, quan no se'n veu la sortida, molts grups humans acostumen a esperar que algú amb carisma i poders gairebé sobrenaturals els en tregui; aleshores els líders esdevenen una urgència, i la seva absència un argument més per justificar-ne la durada. Després de l'elecció d'Obama els candidats a ser-ho sorgiren com bolets. Però la profunda crisi ha qüestionat el primer i ha engolit els altres. Per a molts, la manca de líders explica la desafecció política, el pessimisme dels empresaris i, fins i tot, la desconfiança de la societat en el sistema. Les empreses també s'hi veuen afectades; molts dels qui es tenien per líders han estat tocats i alguns, enfonsats, sobretot si havien basat el liderat en l'èxit dels resultats i en els seus mèrits individuals; les xifres no els ajuden a sortir-ne benparats i els suposats seguidors se'ls miren amb un lògic escepticisme. Pocs que n'hi havia...

Només cal donar un cop d'ull als articles publicats en els darrers dos anys sobre el liderat per entendre millor la sensació d'orfandat en el si de les empreses... i més enllà. Amb unes paraules o altres, coincideixen a dir que els veritables líders no aconsegueixen la seva credibilitat, imprescindible per esdevenir-ho, per les competències tècniques, els coneixements, el poder econòmic o la posició en l'organigrama, sinó per les competències emocionals, sempre que es fonamentin en la integritat, l'exemple i la transparència. Dures conclusions per a la majoria, amb tanta mediocritat com hi ha. Com ho venia a dir el xinès Sun Tsu fa 2500 anys, un bon líder hauria d'estar en el centre, no pas en el vèrtex superior; hauria de servir la seva gent i no pas esperar que el serveixin. Uf!